

her foreligge, hvor man opkræver Midler fra den brede Befolkning gennem Brændevinsskatten og Ølskatten. Det er en ganske utilbørlig Politik at foreslåa en saadan Fremgangsmaade. Hvis den højtærede Minister agter at faa disse Millioner amortisere gennem Skatteforhøjelser, maa den højtærede Minister virkelig forelægge ganske andre Skattelovforslag, saa maa det være en virkelig Skattereform, der er Tale om, og ikke denne midlertidige Nødhjælp, vi her staa overfor.

Nu sagde den højtærede Minister, at han har ikke opgivet Venstres Skatteprincipper. Ja, saaledes siger han her, men naar den højtærede Minister er oppe i Landstinget, hvor han skal have disse Lovforslag ført igennem, siger han: Det høje Ting maa se, at de Lovforslag, jeg her fremsætter, ikke ere i Overensstemmelse med Venstres Ønsker; det er ikke det, vi kunde ønske i og for sig som Udtryk for vor Opfattelse af Skattelove. Nej, det er det heller ikke. Det ærede Medlem, som i mange Aar i Landstinget har været Ordfører for Regeringen (Madsen-Mygdal) med Hensyn til Skattelovforslag og Toldlovsforslag, udtalte i Gaar: „Jeg synes, at det maa være soleklart for enhver, at en saadan Beskatningsmaade“ — som den, der er foreslaaet af Regeringen — „er en stor Uret imod Befolkningens brede Lag. Jeg har den Tro om mine forrige Meningsfæller, at en og anden krymper sig ved at gaa med til en saadan Beskatning. Jeg kan ikke tænke mig andet.“ Og saa forklarer han, at han privat har talt med dem om det, men de have sagt: Vi maa have Penge, hvorefter han fortsætter: „Ja, det er en Sag for sig, at vi skulle skaffe Penge. Men en Ting vil jeg sige: man er aldrig nødt til at tage Penge paa en uretfærdig Maade, det hævner sig altid i den følgende Udvikling. Det er derfor en given Sag, at slikt kan jeg ikke være med til.“ Det er en Udtalelse af den Mand, som i 30 Aar har været Venstres ordførende Medlem i Landstinget netop i Skatte-spørgsmaal, som, hver Gang Brændevinsskatten har været i Landstinget, har staaet som Ordfører. Han sagde i Gaar, at han aldrig i sin Gruppe havde mærket den mindste Uoverensstemmelse med Hensyn til, at man skulde afvise denne Beskatning. Jeg tror derfor, at den højtærede Minister har Ret, naar han i Landstinget siger, at det er slet ikke Lovforslag, som ere i Overensstemmelse med Folketingets Skatteprincipper. „Herren kan kalde det,

hvad han vil, jeg kalder det nu for en Graaspurv.“

Den højtærede Minister sagde til sidst, at jeg opmuntrede Landstinget til Kamp. Ak, nej, den højtærede Minister maa have kunnet forstaa af min Bemærkning, at jeg ikke et Øjeblik tror paa, at der ud af denne Situation kommer nogen som helst Kamp. Naar man hører det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), kan man heller ikke være i Tvivl om, hvorledes det gaar. Rollerne ere blevne byttede om. Det ærede Medlem, som i politiske Sager saa ofte er Ordfører for Regeringspartiet, Ejeren af „Fyns Tidende“, har overtaget den Rolle, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds sædvanlig har: at slaa paa Kamp-trommen; til Gængæld er det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds krøbet i „Fyns Tidende“s Udgivers medgørlige Skikkelse og tilraader indtrængende en Overenskomst. Ja, hvem skulde tro andet, end at der blev Overenskomst, naar Forholdene ligge saaledes. Jeg ved ikke, hvorvidt denne Overenskomst, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds anbefaler, ogsaa skal indeholde Forslag om Tilskud af Statskassen til Formuer, saaledes at de Mennesker, som eje større Formuer, skulle have en Præmieudbetaling af Statskassen, en Yndlingsidé — jeg tror, at det var dette Udtryk, det ærede Medlem brugte om Skatteteorier — for det ærede Medlem.

Den højtærede Minister sagde i Gaar i Landstinget, at det, der skete for Øjeblikket, var Vidnesbyrd om en elskværdig National-egenskab, nemlig den at glemme. Saa længe man havde Kniven paa Struben, kunde man maaske se Alvoren i en Situation, men saa snart det begyndte at gaa lidt op over, glemte man Fortiden og lod staa til. Den højtærede Minister sagde, at det var en elskværdig National-egenskab, hvorunder han for Tiden led. Hvorvidt den højtærede Minister egentlig lider derunder, ved jeg ikke, men at det maa være en National-egenskab at glemme, derom er jeg ikke i Tvivl, naar jeg ser tilbage til Aaret 1910 og erindrer, hvorledes den højtærede Finansminister erklærede, at nye Skatter vare unødvendige, og saa ser man ham nu som Fører for den Skattelovpolitik, hvormed vi beskæftige os.

Schovelin: Til den ærede sidste Taler (Rode) skal jeg blot bemærke, at det for-bavser mig noget at høre, at det ærede